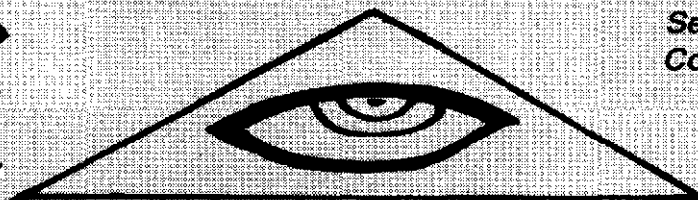

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

Personalitats legítimes

I hi ha qui entén perfectament què vol dir detentar, representar o participar del Poder Legítim, i hi ha qui no ho entén. El partit que ho ha entès millor ha estat Convergència, però no podem deixar de demostrar la nostra satisfacció pels mal anomenats "affaires" Guerra, aproximació tímida i vergonyant al que sempre hauria de ser l'exercici del poder en la vida econòmica per part dels qui manen.

La Legitimitat existeix perquè es manifesti; i al poble, als qui han nascut per ser governats i per obeir, els hi agrada que els seus governants en facin demostració.

Està molt bé que el vicepresident del Parlament de Catalunya, Excm. Sr. Arcadi Calzada, faci a ixecar més la seva casa que la del veí, que faci servir el cotxe oficial pels actes no oficials, que demostrí que el telèfon del cotxe funciona. Està molt bé.

Està molt bé que participi en el màxim de Galeries d'Art, tant a províncies com a la Capital, i que assessori a institucions, bancs i Caixes.

Sembla, però, que no acaba de convencer's de la missió que li pertoca a la vida (malgrat tots els anys de seminari). ¿Què és el que li impedeix assessorar a les Caixes sobre les obres d'art que han de comprar, què li priva de subministrar-les i de cobrar comissió i perquè no s'ho ha de cobrar lliure d'impostos? ¿Quina falsa humilitat, liberalisme corrupte o consell democràtic l'aparta del bon camí i porta la desorientació als que l'hen el legit?

Tant que prometia i com s'està quedant a mig camí, ell que hauria de tenir ben presents les paraules evangèliques: els tebis els vomitaré!

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Paradisos Carlins: El Ducat de Liechtenstein

Is estalviadors preocupats per la confiscació fiscal que s'acarnissarà sobre els seus bens quan morin poden posar-se sota la protecció d'un príncep com el Duc de Liechtenstein. El seu estat sobirà es regeix pel dret germànic, que admet adjudicacions testamentàries que depenen només de la voluntat del donant i sobre les quals no hi ha cap impost.

El Duc, que no admet en la pràctica la divisió del seu poder personal, protegeix amb total coherència política el poder personal del testador per fer el que vulgui amb els seus diners i deixar-los a qui li sembli. Aquesta prerrogativa ducal satisfà una necessitat sentida per molts aristòcrates de deixar bens en legítima herència a les concubines i als fills naturals, sense haver de pagar recàrrecs extraordinaris.

Aquestes disposicions se solen prendre sota la forma de trusts i societats, de les quals el país en té més que habitants. Qui s'escandalitzi per l'ús de societats no ha d'oblidar que la reialesa i la noblesa estigueren presents en la constitució de les primeres societats

mercantils. La Corona britànica va promoure empreses conjuntes amb el conegut corsari Drake i la Corona francesa va finançar la primera companyia per traficar amb l'Orient, fins al punt que una ciutat bretona on s'hi feu un port per la flota es diu Lorient.

El Duc de Liechtenstein, per a estalviar-se despeses innecessàries, ha cedit la sobirania monetària sobre el paper moneda del seu ducat al veí estat suís, que disposa de modernes fàbriques d'imprimir. Però Ell es reserva l'autèntica sobirania en forma d'una excel·lent i valuosa pinacoteca. En lloc d'enterrar els quadres a la caixa forta d'un banc, com fan els japonesos amb els quadres de Van Gogh, el Duc ha decidit aportar-los per a la millora del nivell cultural del populatxo i ha autoritzat al Ministre de Cultura perquè construeixi un Museu amb càrrec al pressupost: les obres podran ser contemplades després de pagar l'entrada (altrament ningú no valoraria una exposició gratuïta) i el Duc se n'embutxacarà el paper moneda així obtingut.

Ramon Llätzer de Dou i Bassols

Societat Civil (2)

(Resum del publicat anteriorment)

Quasi està tot dit. La caiguda dels sistemes socialistes i els seus dogmes ha forçat l'entrada d'emigrants polítics en els partits defensors de l'ordre, la legitimitat i la tradició.

Aquests partits (inclús els carlins més ortodoxos) han vist desbordats per l'allau de nous militants que, orfes de la ideologia materna, s'incorporen afamats a la pitrera tradicional, practicant un bilingüisme ideològic més que esperançador per al futur de la normalització lingüística. Llur aspiració ja no és recuperar l'equitat i la justícia revolucionàries, sinó participar com a membres de ple dret en els avantatges de la injustícia i la insolidaritat conservadores que abans denunciaven.

Els dirigents dels partits tradicionals (inclús els carlins més ortodoxos) estan esparverats. Tenen raó per estar-hi: la seva presència rectora i indiscutida és posada en dubte per aquests emigrants que en les reunions i els sopars del partit exposen teories i projectes polítics molt més avançats (tradicionalment parlant) i són més papistes que el propi Sant Pare o més pujolistes que el propi Més Que Honorable. Aquest afany per aportar el seu gra de sorra a l'engrenatge tradicional, si bé és comprensible, també és desestabilitzador, i si aquest estat de coses continua, podria retardar la consolidació de la Societat Civil, objectiu primordial de la reinstauració plena del Carlisme.

El nostre heroi, Carles Llorens, colze dret del patrici Arcadi Calzada, discutia sobre el nacionalisme i al societat civil amb l'impressor mentre recollia uns catàlegs.

-Tu, no pots comprendre encara la gran veritat semiòtica del nostre nacionalisme, i per això poses inútils obstacles a una necessària reimpressió de tot el catàleg. No estàs preparat per ser iniciat en la Veritat Revelada per Ell als seus deixebles, però t'asseguro que té la resposta a tots els interrogants, a tots els punts suspensius i al vuitanta per cent dels signes d'admiració.

Mira'm a mi, jo sóc exemple vivent de la transformació que viu qualsevol ésser humà quan entra en contacte amb la Veritat Absoluta, a través del riu a l'altre costat del turó, i veu l'enorme responsabilitat que contrau amb la Causa, a més de les possibilitats de futur i de benestar social que això comporta els finals de mes.

-Home, Llorens...

Ausies Marx
(continuarà)

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

La tartana havia recorregut més de cinc llegües imossèn Torrabadella encara no havia badat boca. I és que el seu company de viatge era en Tomàs Bertran i Soler, protestant, liberal i maçó. Amb aquests adjectius no ens ha d'estranyar que el rector de la universitat de Cervera no hi volgués creuar paraula. Però en Manel de Cubell, astut element carlí, els havia preparat el viatge ja que suposava que aquests personatges, ideològicament confrontats, tenien molt a dir-se.

Malgrat tot, el silenci es convertí en una animada discussió que els distraigué del monòton viatge.

-Per la vostra condició d'eclesiàstic és normal que recorreu a les paraboles de l'Evangeli; jo, com a filòsof, he d'apel·lar a la Raó.

-El culte de la raó, suposant la seva superioritat i autosuficiència fins al punt d'excloure'n o negar-ne totes les altres formes d'entendre la realitat, és una pedanteria. Si bé cal no subordinar la raó a la fe, perquè aquesta no conté res contrari a aquella.

-Vostè, com a bon i culte cristià, defensor de la supremacia del Sant Pare, és versat en teologia catòlica; per això amb poques paraules amuntega infinitat de disbarats.

-Senyor Bertran, reconec la raó com el primer nivell en l'ordre del coneixement, però no en l'àmbit de la realitat i la transcendència, en el qual la revelació té preponderància.

-Sí, com allò que anomenen "dret diví". I que dóna poder sense limitació jurídica a un rei o un individu que, encara que no ceneixi la corona, li correspondria fer-ho, pel fet de posseir-ne la legitimitat històrica.

-Qui, sinó Déu, rei del cel i la terra, ha de concedir la gràcia de la sobirania a hom? Per tal que governi segons els seus desitjos.

-Em guardaria bé d'atribuir a la voluntat de Déu els abusos dels reis i els despropòsits dels homes.

-La voluntat del Senyor es revela per mitjà de la seva llei, del pla de salvació, dels signes dels temps o de les circumstàncies de la vida. Encara que per a nosaltres puguin ésser inescrutables.

-No em feu combregar amb rodes de molí, mossèn Torrabadella. La història és evolutiva i camina cap a un fi en grau progressiu per desembocar en una societat en llibertat i tolerància.

-Tingueu per segur que esteu en l'error, a pesar de com és el vostre pensament de romàntic. La història no és més que la successió dels esdeveniments que afecten la Terra. De la qual, per iniciativa divina ens podem redimir i ésser salvats, davant un món que per si sol va ineludiblement cap a la corrupció i la ruïna.

El col·lega de la veritat